

Monseniorul Ghika:

Să trăim ca o ființă care știe în același timp că trebuie să moară și că trebuie să nu termine niciodată de trăit

Fericitul Charles de Foucauld și căile Providenței...

Un episod din cronică mai puțin cunoscută a întâmplărilor pe care Providența le-a rânduit spre beatificarea lui Charles de Foucauld (1858-1916), apostolul tuaregilor, beatificare săvârșită duminică, 13 noiembrie a.c., poate fi găsit în mărturiile Monseniorului Ghika, culese cu o impresionantă putere de sugestie de părintele Horia Cosmovici în cartea sa „Monseniorul”.

Încrederea nemărginită în căile Providenței a marcat numeroase episoade din viața Monseniorului Ghika, iar printre exemplele pe care obișnuia să le dea în această privință discipolilor săi se numără și unul referitor la viața și moartea lui Charles de Foucauld, care „oricât s-a rugat lui Dumnezeu ca să-i dea și lui un semn care să depășească naturalul, Dumnezeu nu i-a dat acest semn. Această linie a fost păstrată, într-un anumit fel, și după moartea lui.”

Monseniorul i-a povestit părintelui Cosmovici următoarele: „Episcopul de Cartagina, imediat ce a aflat de moartea lui Foucauld, s-a deplasat la locul unde știa că a trăit fratele Charles. Numai cu multă trudă a putut descoperi prețiosul trup pe care-l căuta. Ajudat de câțiva oameni, a scos cămașa pătată de sânge și a pus-o în valiza lui personală, apoi a reîngropat trupul, cu gândul de a reveni ulterior cu specialiști, și s-a întors în Cartagina, unde a fost imediat prins în vâltoarea îndatoririlor diecezei sale.

După vreo două zile a luat act, cu groază, de ceea ce se întâmplase. Surorile care-l îngrijeau i-au deschis, ca de obicei, bagajele și au găsit o bucată mare de cârpă murdară și pătată, rătăcită printre rufe curate ale episcopului, care era un mare distrat. Și, ca să nu-l pună într-o situație jenantă, nu l-au mai întrebat nimic, ci pur și simplu au aruncat cârpa la gunoi. Când s-a descoperit faptul, cu toate eforturile făcute, relicva nu a mai putut fi găsită.

După război, o echipă specială s-a deplasat la mormântul lui Foucauld, a deschis groapa, dar a urmat o nouă deziluzie:

trupul scos la aer s-a pulverizat în câteva clipe și nu a mai rămas nimic.” „Dețin aceste lucruri de la René Bazin, care a asistat personal la cea de a doua deshumare”, i-a mai spus Monseniorul Ghika părintelui Cosmovici, care nu mai este printre noi, pentru a ne împărtăși bucuria în fața beatificării lui Charles de Foucauld și, desigur, speranța, încrederea în căile Providenței, care va rândui un timp și pentru ridicarea Monseniorului nostru la cinstea altarelor.

Un crucifix „geamăn” cu cel al lui Charles de Foucauld (care, urmând parcă aceeași predestinare, s-a pierdut) a supraviețuit timpului pe masa de lucru a Monseniorului Ghika. Despre acest detaliu vorbește tot părintele Cosmovici atunci când descrie camera în care locuia Monseniorul, în apartamentul fratelui său, prințul Dêmètre Ghika, ministrul de externe al regelui, înainte de exproprierea operată de comuniști. Pe masa simplă, de lemn, “se afla un crucifix de bronz a cărui istorie mi-a povestit-o. Rețin doar atât: că au fost turnate numai două exemplare. Pe unul l-a luat Charles de Foucauld, iar celălalt, printr-o succesiune

de situații providențiale, a ajuns în posesia Monseniorului Ghika”. „În timpul primului război mondial, când Charles de Foucauld a fost împușcat de beduini, între lucrurile pierdute a fost și crucifixul din capela pe care el și-o improvizase în deșert. Așa că acest crucifix al Monseniorului devenise unicat.”

„Căile mele nu sunt căile voastre!” Uităm mult prea ușor aceste cuvinte pe care Dumnezeu le-a adresat prorocului Isaia. De aceea – insistă Monseniorul Ghika – „sunt chemări ale Providenței care trebuie primite așa cum vin.”

MARINA FARA

Preotul martir Rafael Friedrich

S-a născut la 13 ianuarie 1914, la Colelia, și a fost sfințit preot la 29 iunie 1939. Până la arestarea sa, produsă la 29 iunie 1939, a activat cu mult succes ca profesor și director la Seminarul „Sfântul Duh” din București. După arestare, a fost încarcerat împreună cu episcopul Anton Durcovici la Sighet, iar în urma refuzului său de a colabora cu regimul comunist, Securitatea i-a fixat domiciliul obligatoriu la Șchei (Galați). Eliberat în 1956, activează în ultimii ani ca profesor la Seminarul „Sfântul Iosif” din Iași.

Testamentul său, redactat la 30 decembrie 1958, conținea o singură frază, prin care părintele Rafael Friedrich lăsa bunurile sale, drept moștenire, Seminarului Arhiepiscopal din București.

Moare la 11 mai 1969 în urma unei congestii cerebrale care i-a fost cauzată de lovitura de rangă primită în cap de la un ofițer de Securitate, la 26 iunie 1949, dată la care a fost arestat în drum spre parohia Popești – Leordeni.

Victimă a presiunii anticatolice, părintele Friederich este un martir al Bisericii noastre locale.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ

